

Vårt skapelseansvar

Denna vecka har församlingen tillsammans med Älvsby folkhögskola och Vän i Älvsbyn klickat igång odlingslotten på kyrkmalmen igen. Förra året var premiär och inför detta års odling har man utökat antal lotter. Intresset har sannerligen vuxit! Allt möjligt har planterats; bondbönor, pären, lin och dill. Fröer, lökar och försådda plantor.

När jag gick på Korsträskskolan lärde vi oss en ramsa för att komma ihåg solsystemets planeter. Varje ords begynnelsebokstav i ramsan matchar planetens begynnelsebokstav. Den går såhär: *Mor vattnar jorden medan jag sätter ut nya plantor*. Merkurius, Venus, Jorden, Mars, Jupiter, Saturnus, Uranus, Neptunus och Pluto.

Ramsan går som rinnande vatten och det är svårt att sudda ut Pluto, som förlorade sin planetstatus för 15 år sedan. Hur ska man justera i ramsan så att den passar till de nya rönen om himlakropparna? Det skulle kännas fel att helt sonika radera plantor, den kärna från vilken odlingen förväntas ta fart. Utan plantor, inget att plantera. För ramsan motsvarar inte endast solsystemets planeter, den symboliserar också odlingens beståndsdelar. Vatten och plantor. Och solens betydelsefullhet förstås, men den behöver ingen representation i ramsan med sin mittposition i solsystemet. Vatten och plantor rör människan ofta om själva, särskilt i torra, och vi har fått det ansvaret, det är en del av vårt uppdrag. I Skapelseberättelsen går det att läsa om människans och jordens samhörighet, vår gåva, vårt beroende och förvaltarskap.

På tredje dagen gav Gud jorden grönska: *Fröbärande örter och olika arter av fruktträd med frö i sin frukt skall växa på jorden (1 Mos 1:11)*. Och på sjätte dagen skapades människan som fick uppdraget att uppfylla jorden. Gud sade: *Jag ger er alla fröbärande örter på hela jorden och alla träd med frö i sin frukt; detta skall ni äta. Åt markens djur, åt himlens fåglar och åt dem som krälar på jorden, allt som har liv i sig, ger jag alla gröna örter att äta (1 Mos 1:29–30)*.

Alla örter och alla träd är Guds gåva till oss. Det är vårt skapelseansvar att så fröer och låta frukter växa på jorden. I fröet finns en begynnelse där vi får vara medskapare. Människans uppdrag och längtan att odla syns i allehanda trädgård och på kyrkmalmens odlingslott. Men odlingen är mer än bara jordbruk, den är också en viktig mötesplats. Människor som kanske aldrig annars skulle ha träffats får tillfälle att samtala och att inspireras av varandra. Olika talanger och gåvor berikar samvaron och får både kreativiteten och odlingen att växa.

Även i kom ihåg-ramsan för planeterna finns en mellanmänsklig innebörd. Den mellan mor och jag. Mor vattnar och jag sår. Bortsett från att fördelningen effektiviserar arbetet pågår det också en förmedling av traditioner. Den med gröna fingrar ger instruktioner åt gröngölingen.

”Hur tätt ska pärena sättas?”

”Hur mycket gödsel behövs? Kan det bli för mycket?”

Vad mycket klokare vi blir när vi lyssnar på andra. I människomöten får vi inte bara vårda relationen till medmänniskan, men också relationen till Gud, skapelsen och oss själva. När vi

gräver i jorden tillsammans med andra värnas alla delar av den fyrfaldiga relationen. Att mötas i odling är att vara kyrka. Liksom solen är i solsystemets mitt, som inte behöver nämnas i kom ihåg-ramsans för planeterna, är Kristus vår mitt som möter oss i det skapade. När vi möts mellan gränserna i odlingslotten möts vi genom Kristus och får växa i honom. När vi tar vårt skapelseansvar vattnar vi våra plantor och Kristus vattnar vår själ med livets vatten.

Nu har jag funderat noga och knåpat ihop ett förslag till en justerad variant av kom ihåg-ramsans som inrättar sig i astronomiforskningen. Den skulle kanske kunna gå såhär: *Mor vattnar jorden medan jag sår utspridda nyponkärnor.*

Vi ber,

Gud, du som har skapat hela världen, gett oss jord att stå på och regn att stå under,
tack för växtlighetens glädje och möjligheter,
för att vi får vara medskapande skapelser,
hjälp oss att växa i tro och mogna som trädens frukter,
hjälp oss att se var vi behövs och led oss i din riktning,
vi ber för att din omsorgsfullhet ska ge en lugn stund åt alla människor i oro och förtvivlan,
Jag ber särskilt för _____, omslut henne/honom med din kärlek,
bo i våra hjärtan så att vi kan märka din essens i allt skapat,
så att vi kan ta vårt skapelseansvar.

Om detta ber vi,
i Jesu Kristi namn.
Amen.

/Jennifer Ögren, prästpraktikant